

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΗ

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΟΨΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μπροστά στην όψη της αυστηρής Ζωής στεκόντουσαν δυο άνθρωποι, που ήταν κι' οι δυο τους δυσχεστερημένοι μαζί της. Στο ερώτημά της: «Τι περιμένετε από μένα;» αποκρίθηκε ο ξνας με αποκατωμένη φωνή: «Μέ ἀγανακτεί η' όμότητα των αντιφάσεων σου»· το πνεύμα μου ζητά το κακό να βρεί το νόημα της ζωής, και η' ψυχή μου είναι γεμάτη σκοτεινές αμφιβολίες. Η' συνείδησή μου μου λείπει στο βάθος της ψυχής μου πώς ο άνθρωπος είναι το καλύτερο απ' όλα της γής τα πλάσματα...»

«Τι ζητάς από μένα;» ρώτησε η Ζωή με απάθεια.

«Εὐτυχία... Για την ευτυχία μου πρέπει να συμβιβάσεις δυο πράγματα που πολεμούν τ'όνα με τ'άλλο μέσ στην ψυχή μου: το δικό μου το «θέλω» με το δικό σου το «πρέπει».

«Επιθύμησε, κεινο που γιά μένα πρέπει,» αποκρίθηκε αὐστηρά η Ζωή.

«Δέ θέλω να θυσιαστώ γιά σένα!» φώναξε ο άνθρωπος. «Εγώ θέλω νάμαι ο κυρίαρχος της ζωής κι' είμαι υποχρεωμένος να βασανίζομαι κάτω απ' το φριχτό βάρος των νόμων της. Γιά ποιό σκοπό;»

«Μίλα δά πιο απλά!» είπε ο δεύτερος άνθρωπος που στεκότανε πιο κοντά στη Ζωή. «Όμως ο πρώτος προχώρησε, δίχως να δώσει προσοχή στα λόγια του συντρόφου του:

«Θέλω λευτεριά, θέλω η' ζωή μου να βρίσκεται σ' άρμονία με τις επιθυμίες μου, και δέ θέλω νάμαι από αίσθημα καθήκοντος πρὸς τὸν πλησίον μου, ούτε αδερφός ούτε δούλος· θά είμαι έκείνο που εγώ θέλω, σκλάβος η' αδερφός· δέ θέλω νάμαι μιά πέτρα της Κοινωνίας, που να τήνε βάζει όπου κι' όπως αὐτή θέλει, γιά να χτίζει φυλακές γιά την καλοπέρασή της. Είμαι ένας άνθρωπος, είμαι πνεύμα, είμαι ο νους της ζωής, πρέπει και θέλω να είμαι καλύτερος.»

«Στάσου!» είπε η Ζωή μ' ένα σκληρό χαμόγελο, «Πολλά λές, κι' όλα όσα θέλεις ακόμα να μου πεις, τὰ ξέρω. Θέλεις νάσαι καλύτερος! Λοιπόν; Γίνε! Πάλεψε μαζί μου, πολέμησέ με και γίνε κύριός μου, και τότε ναί να θά γίνω υποταχτική σου. Ξέρεις πώς είμαι αδιάφορη και δίχως πάθη και πώς πάντοτε παροδόθηκα πρόθυμα στο νικητή μου. Πρέπει όμως πρώτα να με νικήσει κανείς! Έχεις τη δύναμη να παλέψεις γιά τη λευτεριά σου μαζί μου; ναί; Είσαι αρκετά δυνατός γιά ένα τέτοιο αγώνα, κι' έχεις πεπονημένη στον έαυτό σου;»

Και ο άνθρωπος είπε αποκαοδισμένος:

«Μ' έχεις σφύει σ' αγώνα με τὸν ίδιο τὸν έαυτό μου. Μαζί ανόητες το λογικό μου σά μαγαίοι. και το κάρσισμα στην ιληγή μου και την εσώαξα!»

«Μίλα της λοιπόν πιο τραγιά, μην κλαίγειςαι όλο έτσι» είπε ο άλλος.

Και ο πρώτος ξεκαλοϊχθηκε· «Θέλω να λευτερωθώ απ' το τ'όνο σου. Ό, άποσέ με λοιπόν, να χαρώ την ελπίά μου!»

Η Ζωή έσκαυίλησε μ' ένα πανερό γαυόνελο στο πρόσωπο:

«Πες μου: ήταν ιπλάς, άπαυτείς η' παρακαλείς;»

«Παρακαλώ!» αποκρίθηκε ο άνθρωπος σαν ήνω.

«Είσαι σάν ένας συνηθισμένος ζητιάνος· όμως, φί-

λε μου, πρέπει να σου το πώ: η Ζωή δέ δίνει ελεημοσύνες. Και ξέρεις και κάτι άλλο; Εκείνος που είναι καλύτερος δέν παρακαλεί,—παίρνει μόνος του τα δώρα μου... Όμως εσύ, εσύ δέν είσαι τίποτα περισσότερο παρ'ό ένας σκλάβος των επιθυμιών σου. Λεύτερος είναι κείνος που έχει τη δύναμη να παραιτηθεί απ' όλες του τις επιθυμίες γιά να πραγματοποιήσει μια επιθυμία. Κατάλαβες; Φεύγα από μένα!»

Το κατάλαβε. Σάν το σκυλί κουλουριάστηκε στα πόδια της σκληρόκαρδης Ζωής κι' άρχισε να μαζεύει τ' απομεινάρια και τα ψίχουλα απ' της Ζωής το τραπέζι.

Τότε τα αδιάφορα μάτια της σκληρής Ζωής στράφηκαν πρὸς το δεύτερον άνθρωπο—ήταν ένα χοντροκομμένο, καλοκάγαθο πρόσωπο:

«Και σὺ τί έχεις να με παρακαλέσεις;»

«Δέν παρακαλώ, μόν' απαιτώ.»

«Τι πράμα;»

«Πού είναι η δικαιοσύνη; Δώσε μου την! Όλα τ' άλλα τα παίρνω άργότερα, πρώτα απ' όλα όμως πρέπει νάχω τη δικαιοσύνη. Επερμένενα πολλὴν καιρό, με έπομονη περιμένα, πέρασα μιά ζωή όλο έγργασία, χωρίς άνάπαυση, χωρίς φῶς! Επερμένενα... Μά τώρα φτάνει πιά!

Που είναι η δικαιοσύνη;»

Και η Ζωή του αποκρίθηκε με απάθεια: «Πάο' τ'ηνε!»

Μεταφο· Κ. ΚΑΡΘ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Φλ. Ροδ.—Τὸ τραγούδι σου τὸ χαρακτήρισε ὁ ἴδιος σοστά. Ἡ «Μπαλάδα» κοστίζει 2 1/2 δρ.—κ. Μπάτσος (Πάτρα).—«Δος τοὺς δασκάλους νὰ γανγίζουν δοσ νὰ βασανθῶν. Ὡς τόσο ἀπὸ τὴ σάντρα σου δημοσιεύουμε τοὺς ἀκολουθοῦντες στίχους, πὸν μᾶς ἀρέσανε πολὺ:

Γυναίκα ξύπνα, μὲ κνηγάνε
οἱ γλωσσαμύντορες καὶ θά μὲ φᾶνε,
Διὲς τὸ Μιστριώτη π' ἀγκομαχάει,
ὁ Τιμολέος κόσμο χαλάει,
Νὰ κι' ἕνα βάσο πὸν ἀνεμίξει,
Ἄνάπλι, λέει, πὸς μοῦ μυρίζει,
Γυναίκα ξύπνα, διὲς τὰ κουφάρια
ἦταν καὶ μένοντε πάντοτε ἄδεια...
Ἀπ' τοῦ Μοιφέτα τώρα περᾶνε,
ὦ! πόσοι. Θέ μου, τὸ ἀκολουθᾶνε!
Γυναίκα, γλῆτω με, φεύγει ἡ ψυχὴ,
ἀπάνω μ' εἰσεται ὁ Κάπα-Φί.

κ. Κλ. Τσ. (Αἰτωλικό). Τὰ τραγούδια παραλίανε· λίστεψέ μας. Συναστεῖλ' τα. ἂν θέλεις, καὶ σοῦ λέμε τὴ γνώμη μας.—

κ. Ἀνδρ. Τσιρ. Μᾶς ἀρεσε ἡ σύγκριση τῆς ἀγάπης σου μὲ τὸ φεγγάρι:

Μιά χάρις εἶχατε κ' οἱ δυὸ
λαμπὴ οὐκ τὴν αὐγὴ:
Ἐλαμπε αὐτὸ στὸν οὐρανὸ,
κ' ἐνὶ κάτω σὴ γῆ.

κ. Περρ. Γιαν.—Ὁ κ. Ἀριστεὸς Καμπάνης πολὺ ὀρθὰ τὰ εἶπε γιά τὸν κ. Κ Χατζόπουλο. Αὐτὴ ναι ἡ γνώμη μας. Ἄν ὁ Κ Χατζ. διαφωνοῦσε, οἱ στίχες τοῦ «Βαίκ. Ταχ» ἐπιδέχοντο νάσαι ἀνοιχτὲς γι' αὐτόν.—κ. ΝεΟ. «Υστερ' ἀπὸ τὴν τοιπή σου ἄρρηση, ἂν καὶ τὸ υποπτευόμαστε ποῖος ἡ ποιὰ εἶσαι, σοῦ δηλώνουμε τηλεγραφικῶς τοῦτο: Θὰ δημοσιευτοῦν ὅλα ὅσα μᾶς ἔστειλεις καὶ τὸ «Τὸν καιρὸ τῶν ἡμερῶν μου», ἂν μᾶς σταλῇς πρῶτα ἕνα ψευδώνυμο.—κ. Γ. Τευφ. Μὴ βιάζεσαι. Δέν εἶναι καιρὸς ἀκόμα.—κ. Ν Γ. Μετ. Σ' εὐχαριστοῦμε. Ὅλα σιγὰ σιγὰ θὰ δημοσιευθοῦν.—κ. Μ. Καρ. Θὰ δημοσιευτεῖ σὺ ἐρχόμενο φύλλο Βλοκοῦνται σὶ γραφεῖα μας (Σοφοκλεῖος 3).—κ. Κ. Στεῦρ. Τὴ γνώμη μας σὶ ἐρχόμενο φύλλο. Νὰ συνηθῇς νὰ υπομένεις.—κ. Μ. Μ. ὄχι καὶ τόσο καλὰ.—κ. Ἀθ. Α. Κ. Θὰ τὸ διαβάσουμε καὶ ἂν εἶναι καλὸ, ὅπως δέλγναι ἡ ἀρχὴ του, θὰ τυπωθεῖ.—κ. Δαύρα. (Σύρα). Εὐχαριστοῦμε γιά τὸ γράμμα σας. Στεῖλ' τε μας τίποτε γιά τὰ δασκάλια χάλια.